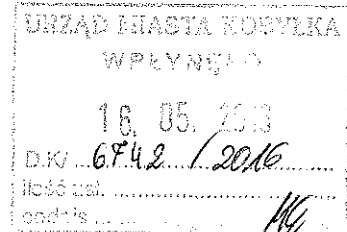

PREZES
KRAJOWEGO ZARZĄDU
GOSPODARKI WODNEJ

BAP-po.026.56.1.2016.JA

Warszawa, dnia 06.05.2016 r.

DECYZJA Nr 54/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), po rozpatrzeniu odwołań złożonych przez strony postępowania: Panią Wandę Czyżak oraz Panią Zofię Pawłowicz-Szewczuk, reprezentowaną przez Pana Wiesława Nowickiego, od decyzji Nr 202/15/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 31 grudnia 2015 r., znak: PS-ZD.I.7322.5.50.2015.SS, dotyczącej udzielenia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad pozwolenia wodnoprawnego na przebudowę i likwidację istniejących urządzeń melioracji wodnych, w związku z budową odcinka drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.”,

- utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Marszałek Województwa Mazowieckiego wymienioną w sentencji decyzją udzielił Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad pozwolenia wodnoprawnego na przebudowę i likwidację istniejących urządzeń melioracji wodnych, w związku z budową odcinka drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.”.

Od powyższej decyzji odwołały się strony postępowania: Pani Wanda Czyżak oraz Pani Zofia Pawłowicz, reprezentowana przez Pana Wiesława Nowickiego. W odwołaniach podniesione zostały następujące zarzuty:

1. rozstrzygnięcie zostało podjęte pomimo braku wydania dla przedmiotowego przedsięwzięcia decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego w trybie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w warunkach braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
2. w decyzji odstąpiono od określenia niektórych warunków realizacji inwestycji, w tym między innymi: niezbędnych przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko, obowiązku prowadzenia okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w okolicznych studniach (pomimo, że na podstawie akt sprawy nie można wykluczyć negatywnego wpływu odwodnienia obiektów budowlanych na poziom wód podziemnych), zakazów, o których mowa

- w art. 65 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo wodne w odniesieniu do innych urządzeń wodnych zlokalizowanych w pobliżu planowanej inwestycji;
3. postępowanie prowadzone przez Marszałka Województwa Mazowieckiego zostało zakończone pomimo, iż w ocenie Skarżącej winno ono zostać zawieszona z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez sąd administracyjny;
 4. decyzja została wydana bez zbadania, czy w sprawie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 124 pkt 6 ustawy Prawo wodne (w przypadku, gdy zasięg leja depresji przy odwodnieniu obiektów drogi S-8 nie będzie wykraczał poza linie rozgraniczające pasa drogowego udzielenie pozwolenia na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 8 ustawy Prawo wodne może okazać się bezprzedmiotowe);
 5. rozstrzygnięcie podjęto bez wyjaśnienia stanu faktyczno-prawnego w zakresie okoliczności uniemożliwiających wydanie pozwolenia, o których mowa w art. 126 ustawy Prawo wodne, a w szczególności ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, ustaleń planu przeciwdziałania suszy, wymagań ochrony środowiska ustalonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach czy też ochrony dóbr kultury.

Strony wniosły o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji. Dodatkowo Pan Wiesław Nowicki jako pełnomocnik Pani Zofii Pawłowicz, zaskarżył wydane w toku postępowania postanowienie Nr 21/15/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 17 grudnia 2015 r., wydane w przedmiocie odmowy zawieszenia przedmiotowego postępowania.

Odwołania zostały wniesione w terminie wskazanym w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego.

W pierwszej kolejności Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej przeanalizował zasadność wniosku o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności zaskarżonej decyzji, który został nadany w ust. 6 tego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 108 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Ocena, czy istnieją przesłanki nadania decyzji nieostatecznej rygoru natychmiastowej wykonalności, należy do organu, który wydał decyzję. Według Marszałka Województwa Mazowieckiego nadanie zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności jest uzasadnione z uwagi na fakt, iż realizowana między innymi na jej podstawie inwestycja, tj. budowa drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” „bez węzła” do węzła „Radzymin Płd.”, stanowi ważny element w strukturze komunikacyjnej, zarówno w skali krajowej, jak i regionalnej, a jej wykonanie przyczyni się m.in.: do poprawy społecznej, ekonomicznej i przestrzennej spójności z krajami Unii Europejskiej oraz do polepszenia warunków komunikacji regionu, w tym bezpieczeństwa ruchu drogowego, a także zmniejszenia uciążliwości oddziaływań na środowisko. Organ I instancji wskazał również, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor jest odpowiedzialny za wdrażanie polityki państwa w zakresie transportu drogowego i zostały na niego nałożone zobowiązania wynikające z załącznika nr 5 uchwały Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 w sprawie przyjęcia Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2011-2015. Należy zwrócić uwagę, że Program Budowy Dróg Krajowych jest realizowany w trybie ciągłym, a zadania nieukończone w ramach jednego okresu planistycznego są kontynuowane w kolejnym cyklu programowym. W chwili obecnej

realizowany jest Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014-2023 (z perspektywą do 2025 r.), z którego treści wynika, że dotychczas rozpoczęto prace w zakresie wypełniania brakującymi odcinkami ciągów dróg ekspresowych, w tym m.in. drogi S8 od Radziejowic do Białegostoku (str. 12-13 Programu). W Programie na lata 2014-2023 w załączniku Nr 5 wymieniona została inwestycja pn.: „Budowa drogi ekspresowej S-8 węzeł Marki - Drewnica - węzeł Radzymin”, przy czym jako termin jej realizacji wskazano lata 2014-2017. W związku z tym nie sposób zgodzić się, że nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności zostało uzasadnione koniecznością realizacji „historycznego” programu rządowego. Odnosząc się natomiast do kwestii nadania ww. rygoru jedynie części decyzji dotyczącej udzielenia pozwolenia wodnoprawnego, bez uwzględnienia ustępu 2, w którym określono warunki realizacji tego pozwolenia, tut. organ pragnie podkreślić, że w jego ocenie oczywistym jest, iż warunki te obowiązują inwestora bez względu na fakt, czy uprawnieniu został nadany rygor natychmiastowej wykonalności czy też nie. W rozstrzygnięciu organu I instancji określono bowiem, że „pozwolenia wodnoprawnego udziela się na następujących warunkach: (...)”, co oznacza, że warunki te muszą zostać spełnione w przypadku realizacji udzielonego pozwolenia, bez względu na żadne okoliczności.

Reasumując powyższe, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej uwzględniając szczególnie interes społeczny jaki stanowi konieczność poprawy warunków komunikacji regionu, w tym bezpieczeństwa ruchu drogowego, przychyła się do oceny organu I instancji w zakresie konieczności nadania udzielonemu pozwoleniu rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po zapoznaniu się z pozostałą treścią odwołania oraz dokumentacji przekazanej przez Marszałka Województwa Mazowieckiego, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej stwierdził co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że celem postępowania odwoławczego jest powtórna analiza merytoryczna sprawy rozstrzygniętej przez organ I instancji. Organ odwoławczy nie jest więc związany jedynie zarzutami strony odwołującej, ale ma obowiązek przeanalizować sprawę i dokonać oceny rozstrzygnięcia organu I instancji w granicach określonych przez przepisy art. 138 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

Pozwolenie wodnoprawne jest typem aktu związanego, co oznacza, że w przypadku spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek wydania tego aktu, organ administracji publicznej ma obowiązek wydania wnioskowanej decyzji. Odmowa udzielenia pozwolenia wodnoprawnego może nastąpić tylko wówczas, gdy ujawnione zostaną okoliczności określone w art. 126 ustawy Prawo wodne. Zgodnie z tym przepisem pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli:

- projektowany sposób korzystania z wody narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 125 pkt 1-2, tj.:

- 1) planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub ustaleń warunków korzystania z wód regionu wodnego lub warunków korzystania z wód zlewni;
- 2) planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 3) planu przeciwdziałania skutkom suszy;
- 4) krajowego programu ochrony wód morskich;
- 5) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
- 6) miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy;

lub nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 125 pkt 3, tj. wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z odrębnych przepisów;

- projektowany sposób korzystania z wody dla celów energetyki wodnej nie zapewni wykorzystania potencjału hydroenergetycznego w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony.

Jak wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 kwietnia 2006 r., sygn. akt: II OSK 749/05, cyt.: „Odmowa udzielenia pozwolenia wodnoprawnego w przypadku spełnienia przez stronę, która ubiega się o wydanie takiego pozwolenia, warunków przewidzianych w art. 131 ustawy [Prawo wodne] dopuszczalna jest wyłącznie wówczas, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w art. 126 ustawy”. W związku z powyższym w przypadku braku zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 126 Prawa wodnego właściwy organ administracji publicznej jest zobligowany udzielić pozwolenie wodnoprawne.

W pierwszym rzędzie tut. organ ocenił zasadność zażalenia na postanowienie Nr 21/15/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 17 grudnia 2015 r., wydane w wyniku rozpatrzenia pisma Pani Zofii Pawłowicz-Szewczuk z dnia 16 listopada 2015 r. o zawieszenie przedmiotowego postępowania. Zgodnie z art. 97 § 1 Kpa organ administracji publicznej zawiesza postępowanie w następujących przypadkach:

- 1) w razie śmierci strony lub jednej ze stron, jeżeli wezwanie spadkobierców zmarłej strony do udziału w postępowaniu nie jest możliwe i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 30 § 5, a postępowanie nie podlega umorzeniu jako bezprzedmiotowe (art. 105);
- 2) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony;
- 3) w razie utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych;
- 4) gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

Zawieszenie postępowania w powyższych przypadkach następuje z urzędu i jest obligatoryjne. Natomiast w przypadku, gdy z wnioskiem o zawieszenie postępowania występuje strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu, organ administracji może zawiesić postępowanie (por. art. 98 § 1 Kpa). W przedmiotowej sprawie Marszałek Województwa Mazowieckiego odmówił zawieszenia postępowania z uwagi na fakt, iż pismo zostało wystosowane przez stronę inną niż podmiot, na żądanie którego wszczęto to postępowanie.

Analizując treść pisma z dnia 16 listopada 2016 r., potraktowanego przez organ I instancji jako wniosek o zawieszenie postępowania, należy stwierdzić, że w istocie pismo to zawierało informację o domniemanym wystąpieniu przesłanki zawieszenia postępowania, wymienionej w art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, do której organ I instancji nie odniósł się w zaskarżonym postanowieniu. Strona wskazała, że inwestor nie dysponuje ostateczną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji objętej wnioskiem o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego, ponieważ wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2569/15, uchylona została

decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 19 września 2012 r., znak: DOOŚ-OA.I.4200.10.2012.Agłb.2, reformująca wydaną w I instancji decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie. Wyrok, zgodnie z informacją pochodzącą z portalu *Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych* do dnia dzisiejszego nie jest prawomocny, co oznacza, że decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska nadal jest aktem obowiązującym, ostatecznym w administracyjnym toku postępowania, którego treścią Marszałek Województwa Mazowieckiego był związany. W przypadku wzruszenia decyzji środowiskowej prawomocnym wyrokiem sądu zastosowanie znajduje art. 145 § 1 ust. 8 Kpa, zgodnie z którym wznawia się postępowanie zakończone decyzją wydaną w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione. Należy podkreślić, że przedmiot sprawy toczącej się przed sądem administracyjnym nie sposób zakwalifikować jako zagadnienia wstępnego. Zgodnie z przyjętym orzecznictwem i judykaturą zagadnienie wstępne (prejudycjalne) to sytuacja, w której uprzednie rozstrzygnięcie określonego zagadnienia, które występuje w sprawie, może wpływać na wynik postępowania, a tym samym uzasadnia celowość zawieszenia postępowania sądowno-administracyjnego do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego. Prejudykatem nie jest jednak wyjaśnienie (nawet poważnych) wątpliwości dotyczących aspektów prawnych sprawy będącej przedmiotem postępowania administracyjnego, lecz rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego przez inny organ lub sąd. Obowiązek wyjaśnienia sprawy pod względem faktycznym i prawnym należy do organu administracji publicznej prowadzącego postępowanie.

Na marginesie Prezes KZGW pragnie wskazać, że organ administracji publicznej udzielając pozwolenia wodnoprawnego nie ma możliwości nałożenia na podmiot obowiązku wykonania przedsięwzięć ograniczających negatywny wpływ inwestycji, **wynikających z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko**. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest odrębne od postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia wodnoprawnego, przy czym pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać warunków określonych w decyzji środowiskowej (dawniej: decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia). Ustawa Prawo wodne umożliwia organowi nałożenie na inwestora dodatkowych warunków realizowania uprawnień, w tym: wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia wodnoprawnego (art. 128 ust. 7a); wykonania niezbędnych przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko (art. 128 ust. 8); wykonania przedsięwzięć i działań niezbędnych dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 38j (art. 128 ust. 9), jednak obowiązki te winny wynikać bezpośrednio z udzielonego pozwolenia wodnoprawnego, nie zaś z realizacji inwestycji jako takiej.

Odnosząc się do kwestii braku decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedmiotowego przedsięwzięcia należy wskazać, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 199) ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, natomiast w przypadku jego braku – w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy (art. 4 ustawy). Jako inwestycję celu publicznego zdefiniowano w art. 2 ww. ustawy *działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym*

(powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 i 1777). Przedmiotowe przedsięwzięcie, tj. budowa odcinka drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.”, niewątpliwie należy do grupy inwestycji celu publicznego, niemniej zgodnie z informacjami przedstawionymi w toku postępowania przez wnioskodawcę jest ona realizowana na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 2031), a w myśl art. 11i ust. 2 tego aktu w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej **nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym**. W związku z tym zarzut braku decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego jest w ocenie Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej nieuzasadniony.

Odnosząc się do kwestii ewentualnej odmowy udzielenia wnioskowanego pozwolenia na podstawie art. 126 ustawy Prawo wodne tut. organ stwierdził, co następuje.

Wykonanie urządzeń wodnych w ramach projektowanej inwestycji na podstawie zaskarżonej decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego nie narusza ustaleń dokumentów, o których mowa w art. 125 pkt 1-2 ustawy Prawo wodne. Poniżej przedstawiono analizę organu odwoławczego w zakresie obowiązujących obecnie dokumentów.

Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły został zatwierdzony na posiedzeniu Rady Ministrów dnia 22 lutego 2011 roku, jako jeden z podstawowych dokumentów planistycznych, określający działania służące realizacji zapisów Ramowej Dyrektywy Wodnej na obszarze dorzecza. Plany gospodarowania wodami na obszarze dorzeczy zgodnie z treścią RDW mają usprawnić proces osiągnięcia celów środowiskowych, które w ustawie Prawo wodne zostały zdefiniowane w art. 38d (dla jednolitych części wód powierzchniowych) oraz w art. 38e (dla jednolitych części wód podziemnych). I tak dla wód powierzchniowych jako cel środowiskowy ustalono odpowiednio:

- dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione – ochrona, poprawa oraz przywracanie stanu jednolitych części wód powierzchniowych, tak aby osiągnąć dobry stan tych wód, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu.
- dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego.

Dla jednolitych części wód podziemnych jako cel środowiskowy wskazano natomiast:

- zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
- zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
- ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Uwzględniając fakt, iż wykonanie urządzeń wodnych objętych zaskarżoną decyzją ma za zadanie zachowanie istniejących stosunków wodnych i zminimalizowanie wpływu budowy trasy S8 na poziom wód gruntowych i powierzchniowych, w tym wody w rowach na terenach przyległych, nie sposób stwierdzić, aby wpływało negatywnie na cele środowiskowe określone dla wód powierzchniowych i podziemnych. Jak wskazano w operacie wodnoprawnym odpływ wód drenarskich będzie się odbywał według dotychczasowych zasad, a ich ilość i jakość nie ulegnie zmianie. Inne będą jedynie trasy odpływu, które zostaną dostosowane do projektowanego przebiegu dróg, związanych z drogą S8 (drogi lokalne, serwisowe).

Warunki korzystania z wód regionu na obszarze, na którym planowane jest wykonanie przedmiotowych urządzeń wodnych, zostały określone rozporządzeniem Nr 5/2015 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2015 r. w sprawie ustalenia warunków korzystania z wód regionu wodnego Środkowej Wisły. W rozporządzeniu określono szczegółowo działania służące osiągnięciu celów środowiskowych dla wód, w tym między innymi warunki wprowadzania ścieków do wód powierzchniowych (rozdział 2), a także priorytety w korzystaniu z wód (rozdział 3) oraz ograniczenia w korzystaniu z wód niezbędne dla osiągnięcia ustalonych celów środowiskowych (rozdział 4). Należy podkreślić, że całe analizowane rozporządzenie odnosi się do kwestii korzystania z wód, nie zaś wykonania urządzeń wodnych, które jest przedmiotem zaskarżonego pozwolenia. W związku z tym w ocenie tut. organu decyzja Marszałka Województwa Mazowieckiego nie narusza zapisów ww. rozporządzenia Dyrektora RZGW w Warszawie.

Analizując ewentualne naruszenie w decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego pozostałych dokumentów wskazanych w art. 126 pkt 1 Prawa wodnego, tut. organ pragnie wskazać, że plan przeciwdziałania skutkom suszy w dorzeczu, a także w regionie wodnym, nie został dotychczas opracowany, natomiast plan zarządzania ryzykiem powodziowym nie został dotychczas zatwierdzony przez Radę Ministrów. Podobnie Krajowy Program Ochrony Wód Morskich jest obecnie w trakcie przygotowania (do dnia 29 marca 2016 r. trwały konsultacje projektu Programu). Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych natomiast co do zasady dotyczy realizacji zadań własnych gminy w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych, w związku z czym nie ma możliwości naruszenia jego zapisów w udzielonym pozwoleniu. Kwestia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego została omówiona powyżej.

W ocenie organu odwoławczego projektowane przedsięwzięcie polegające na przebudowie i likwidacji istniejących urządzeń melioracji wodnych, w związku z budową odcinka drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Półd.” nie narusza również w żaden sposób wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z odrębnych przepisów.

Rozpatrując zarzuty dotyczące wydania decyzji bez zbadania, czy w sprawie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 124 pkt 6 ustawy Prawo wodne, zgodnie z którym pozwolenia wodnoprawnego albo zgłoszenia nie wymaga odwadnianie obiektów lub wykopów budowlanych, a także wykonanie służących do tego urządzeń wodnych, jeżeli zasięg oddziaływania nie wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, należy stwierdzić, że analizowane pozwolenie nie dotyczy kwestii odwodnienia obiektów ani wykopów budowlanych. Jakkolwiek w podstawie prawnej decyzji organ I instancji wskazał

między innymi art. 122 ust. 1 pkt 8 Prawa wodnego, dotyczący konieczności uzyskania pozwolenia na odwodnienie obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych, to jednak postanowieniem Nr 8/16/PZ/W z dnia 8 lutego 2016 r., znak: PZ-II.7322.5.43.2016.SS (PS-ZD-I.7322.5.50.2015.SS), zapis ten został sprostowany jako oczywista omyłka pisarska. Pozwolenie wodnoprawne udzielone przez Marszałka Województwa Mazowieckiego dotyczy wyłącznie wykonania urządzeń wodnych, przy czym są one zlokalizowane poza granicami terenu stanowiącego własność inwestora, tj. poza liniami rozgraniczającymi pasa drogowego. W związku z tym art. 124 pkt 6 ustawy Prawo wodne nie będzie miał zastosowania w przedmiotowej sytuacji.

Pozostałe zarzuty zawarte w odwołaniu Pani Zofii Pawłowicz-Szewczuk, dotyczące odstąpienia od określenia niektórych warunków realizacji inwestycji, w ocenie Prezesa KZGW również nie znajdują potwierdzenia. Wskazane w punkcie 2 decyzji wymagania odnośnie do sposobu prowadzenia prac oraz zabezpieczenia wykonanych urządzeń powinny zapewnić bezpieczeństwo w trakcie prac oraz funkcjonalność urządzeń po ich wykonaniu. Ze względu na fakt, iż – jak już podniesiono wyżej - odpływ wód drenarskich będzie się odbywał według dotychczasowych zasad, a ich ilość i jakość nie ulegnie zmianie, wykonanie urządzeń nie będzie miało wpływu na poziom wód podziemnych, a także na stan innych urządzeń wodnych znajdujących się w rejonie inwestycji.

Reasumując, po rozpatrzeniu złożonych odwołań i ponownym przeanalizowaniu dokumentacji sprawy w toku postępowania odwoławczego, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej nie znalazł podstaw do uchylenia decyzji organu I instancji. W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. W przypadku jej niezgodności z prawem, służy na nią skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, złożona za pośrednictwem Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji.

Z up. Prezesa
Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej
Wydział Dyplomatyczny
Warszawa, ul. Włocławska 1
Mironów Pałacyk

Otrzymują:

1. Czyżak Wanda
2. Nowicki Wiesław-pełnomocnik Zofii Pawłowicz-Szewczuk
3. Marszałek Województwa Mazowieckiego, ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa
4. Szczepanik Piotr-pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, Transprojekt-Warszawa Sp. z o.o., ul. Koniczynowa 11, 03-612 Warszawa
5. Gmina Radzymin, Pl. T. Kościuszki 2, 05-250 Radzymin
6. Gmina Miasto Kobyłka, ul. Wołomińska 1, 05-230 Kobyłka
7. Nadleśnictwo Drewnica w Ząbkach, ul. Kolejowa 31, 06-091 Ząbki
8. Spółka z o.o. „AMCO”, ul. Bruszevska 28, 03-046 Warszawa
9. MEZON Sp. z o.o., ul. Leszka Czarnego 5, 02-495 Warszawa
10. GMT GROUP Sp. z o.o., ul. Łucka2/4/6 m. 73, 00-845 Warszawa
11. Wojda Zdzisław
12. Jaczewski Michał

13. Jaczewska Jolanta
14. Grzeszczak Ewa
15. Gołębiowski Józef
16. Gołębiowska Bronisława
17. Dębek Grzegorz
18. Sosnowski Łukasz
19. Sadzińska Barbara
20. Wasilewski Waldemar
21. Kulesza Ryszard
22. Kulesza Maria
23. Michalak Władysław
24. Paciorek Marianna
25. Gołębiowska Zofia (Warszawa)
26. Paszkiewicz Michalina
27. Batarowska Beata
28. Sasin Jacek
29. Paczuska Emilia
30. Michalak Zofia
31. Drążewska Bożena
32. Markowska Iwona
33. Paciorek Robert
34. Paciorek Małgorzata
35. Szewczuk Józef
36. Szewczuk Joanna
37. Berta Marian
38. Berta Wanda
39. Cybulska Krystyna
40. Kozłowska Marianna
41. Piankowski Roman
42. Piankowska Krystyna
43. Piankowski Tomasz
44. Sulewski Stanisław
45. Sulewska Bożena
46. Sulewski Kazimierz
47. Sulewski Bogdan
48. Wróblewska Krystyna
49. Sulewski Rafał
50. Sulewska Monika
51. Przetacka Marzena
52. Sulewski Przemysław
53. Sulewski Tomasz
54. Sulewska Aleksandra
55. Wasilewska Magdalena
56. Lisiecka Wanda
57. Wszyńska Mieczysława
58. Lis Jan
59. Lis Henryk
60. Włodek Halina
61. Pazio Kazimierz
62. Pazio Regina
63. Majewski Henryk
64. Jagiełło Zofia
65. Majewski Jerzy
66. Majewska Zofia
67. Majewski Eugeniusz
68. Majewski Marek
69. Majewski Wojciech

70. Smolarska Elżbieta
71. Szymkiewicz Zofia
72. Król Emilia
73. Sobolewska-Majewska Agnieszka
74. Broma Jan
75. Broma Zygmunt
76. Rudnik Janina
77. Jósk Feliksa
78. Broma Marian
79. Klimek Henryk
80. Rutkowska Danuta
81. Klimek Stefan
82. Klimek Marian
83. Klimek Bolesław
84. Klimek Artur
85. Klimek Andrzej
86. Sabo Bożena
87. Klimek Marek
88. Koziarska Iwona
89. Pazyrski Roman
90. Wróblewski Jan
91. Wróblewska Cecylia
92. Waś Czesław
93. Waś Józefa
94. Śniadała Hanna
95. Mikułski Eugeniusz
96. Mikułski Krzysztof
97. Suchodolska Weronika
98. Suchodolski Stanisław
99. Suchodolska Teresa
100. Broch Jan
101. Broch Teresa
102. Broch Zbigniew
103. Broch Stanisław
104. Broch Czesława
105. Niegowski Henryk
106. Niegowska Henryka
107. Rembeński Rafał
108. Myśliwiec Sylwester
109. Kielak Marzena
110. Myśliwiec Zbigniew
111. Łabuś Jerzy
112. Łabuś Barbara
113. Pływacz Tomasz
114. Pływacz Katarzyna
115. Skibowski Rafał
116. Skibowska Sylwia
117. Rosłon Grzegorz
118. Rosłon Małgorzata
119. Sobczak Kazimierz
120. Sobczak Sabina
121. Czajkowski Marek
122. Browarny Mariusz
123. Kostrzewska Stanisława
124. Jerzak vel Dobosz Wanda
125. Wróblewska Teresa
126. Godłewska Lucyna

127. Niemyńska Alicja
128. Tymińska Krystyna
129. Lesiak Anna
130. Gawińska Barbara
131. Szwedo Jan
132. Szwedo Marianna
133. Filipek Józef
134. Filipek Teresa
135. Szymański Józef
136. Szymańska Zofia
137. Zych Stefan
138. Zych Barbara
139. Kryskiewicz Henryk
140. Krawczykowski Sylwester
141. Krawczykowski Kazimierz
142. Krawczywkowska Ewa
143. Pawłowska Elżbieta
144. Matera-Smarz Małgorzata
145. Górską Bożena
146. Gołębiewski Jan
147. Gołębiewska Zofia (Ciemne)
148. Frelík Karolina
149. Frelík Justyna
150. Frelík Gabriela
151. Zieliński Stefan
152. Zielińska Aniela
153. Majewska Leokadia
154. Krawczykowska Wiesława
155. Anaszewski Marek
156. Anaszewska Barbara
157. Piankowski Tadeusz
158. Piankowska Janina
159. Wszeborowska Anna
160. Włosiński Antoni
161. Laskowski Waldemar
162. Laskowska Wiesława
163. Laskowski Marcin
164. Laskowski Piotr
165. Kuźnicka Krystyna
166. Gawińska Aleksandra
167. Nowowiejska Bronisława
168. Bieńkowska Hanna
169. Jaworski Dariusz
170. Soborska Monika
171. Jaworski Mirosław
172. Szulim Bogumiła
173. Kielak Sławomir
174. Żmuda Krzysztof
175. Kurowicka Monika
176. Żmuda Agnieszka
177. Karpińska Hanna
178. Chaciński Stanisław
179. Chacińska Bogumiła
180. Chaciński Kamil
181. Chacińska Wioletta
182. Chaciński Ryszard
183. Socha Mirosława

184. Świerczewski Andrzej
185. Świerczewska Anna
186. Ziemkiewicz Zbigniew
187. Ziemkiewicz Dorota
188. Kacprzyk Zdzisław
189. Kacprzyk Grażyna
190. Ziemkiewicz Sławomir
191. Ziemkiewicz Grażyna
192. Wołoszka Zygmunt
193. Wołoszka Jadwiga
194. Tołczyk Józef
195. Tołczyk Bożena
196. Lewandowski Leszek
197. Lewandowska Marianna
198. Lewandowski Ryszard
199. Książopolski Michał
200. Książopolska Kazimiera
201. Przetacki Grzegorz
202. Kielak Henryka
203. Jankowska Bożena
204. Przetacki Jerzy
205. Przetacka Małgorzata
206. Przetacki Krzysztof
207. Kornacka Jolanta
208. Sobocińska Agnieszka
209. Przetacki Jan
210. Przetacki Zdzisław
211. Siurek Dorota
212. Przetacki Bogusław
213. Przetacki Tadeusz
214. Rembelska Monika
215. Zgnilec Krzysztof
216. Dobroć Urszula
217. Wojda Paweł
218. Wojda Anna
219. Konarski Marcin
220. Konarska Marta
221. Sajnog Józef
222. Sajnog Helena
223. Marcinkiewicz Agata
224. Marcinkiewicz Mariusz
225. Marcinkiewicz Tomasz
226. Żmuda Dariusz
227. Stoński Leszek
228. Kielak Celina
229. Kielak Jarosław
230. Kielak Adam
231. Kielak Roman
232. Filipowicz Dorota
233. Kwiatkowska Iwona
234. Matera Wojciech
235. Matera Jadwiga
236. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa

Do wiadomości:

1. GDDKiA Oddział w Warszawie, ul. Mińska 25, 03-808 Warszawa